

i praksis kan være en støtte for de efterladte, fordi man ikke lægger dette store problem over på deres skuldre i en situation, hvor det er meget svært at skulle tage stilling.

Men når det er sagt, er det – som ministeren også var inde på – muligt, at det overhovedet ikke er her, kernen er, altså at problemet ikke er, hvorvidt pårørende omstøder en masse testamenter. Det kan godt være, det er et marginalt problem i forhold til det, hr. Jan Kjøpke Christensen selv var inde på, nemlig at det kun er en meget, meget lille del af dem, der har taget positiv stilling til organ donorspørgsmålet, som er registrerede. Det er den anden side af sagen, og den synes jeg man måske skulle prøve at sætte fokus på.

Så er der nogle forslag om, at borgerne skal stilles over for et valg, og jeg er sådan set enig i den problemstilling. Det kan jo gøres på forskellig måde, men jeg lægger vægt på, at det bliver noget i stil med det, Fremskridtspartiet har skrevet i bemærkningerne. Man skal selvfølgelig kunne sige både ja, nej og ved ikke, det skal være et reelt frit valg, og der skal være mulighed for, at man til enhver tid kan ændre indstilling.

I den sammenhæng er det også vigtigt at bemærke, at vi finder det fuldstændig uacceptabelt, hvis det bliver sådan, at man sammenkæder spørgsmålene om at ville modtage og give organer. Det mener vi ikke kan lade sig gøre i praksis. Hvis det er sådan, at man holder fast ved frivilligheden, hvordan vil man så f.eks. sikre, at en person, der har givet tilsagn, efter at vedkommende har fået et organ, ændrer sin indstilling, eller at en person, som skal have et organ, ændrer indstilling? Det vil man aldrig kunne gøre i praksis, og derfor vil den sammenkædning bare føre til en masse problemer og en masse uløste ting og en moraliserende diskussion, som i praksis er uhåndterlig. Vi vil fastholde det overordnede princip om frivillighed. Man skal have mulighed for at ændre sit valg.

Med hensyn til det sidste punkt om at skabe mere debat og mere information til borgerne, er jeg helt enig. Men det er vigtigt for mig i den sammenhæng at understrege, at information ikke skal udvikle sig til en ren statslig propagandamaskine for at få folk til at stå i kø og aflevere organer. Det mener vi er usmageligt, det er min holdning til tingene.

Jeg er nødt til at fastholde, at det formodentlig altid vil være sådan, at man kan komme til at dø på grund af mangel på organer, og det er

muligt, at vi ikke vil være i stand til at løse det problem optimalt nogen sinde. Men Fremskridtspartiets forslag er i det væsentlige, som det fremgår af de bemærkninger, jeg er kommet med her, et forslag, som vi kan støtte.

Poul Nødgaard (DF):

Jeg ved næsten ikke, hvad jeg skal sige om forslaget, for egentlig har vi i Dansk Folkeparti sympati for det; men på den anden side har jeg også spekuleret på, at vi her er inde på et utroligt ømt emne, og her synes jeg, det må være sundhedsministeren med den kompetence, hun har, og det store ministerium, hun har bag sig, som må gøre en indsats – og det gøres der sikkert allerede på forskellig vis – for at få flere organ-donorer i dette land.

Det er rigtigt, at der mangler organer; men når det er sagt, er spørgsmålet, hvordan man skal få flere til at være organ-donorer. Der er mange måder at gøre det på, og en af dem kunne være at vedtage forslaget her og efterfølgende fremsætte nogle lovforslag. Jeg mener ganske vist ikke, det er det, der er brug for, men det er meget godt og sundt, at vi får en debat her i Folketinget om tingene. Det er bestemt ganske udmærket.

Når det er sagt, skal jeg nævne, at vi har talt så meget om at decentralisere osv. Det kunne jeg godt tænke mig at ministeren måske også kunne komme lidt ind på. Jeg går ud fra, at det kunne ske gennem amterne, der har store sundhedskapaciteter til rådighed, måske gennem de praktiserende læger. Nu skal de selvfølgelig ikke lægge pres på folk, men altså en læge med en god pædagogisk indsigt kunne måske godt på forskellig vis i sit daglige virke som læge komme ind på det. Han taler jo også ved forskellige lejligheder både her og der og er med i det lokale liv. Jeg mener, det er den vej, vi skal gå.

Dermed vil jeg sætte et ord over det hele: Det er noget med frivillighed. Det skal i hvert fald ikke være noget, der på nogen som helst måde tvinger folk ud i noget som helst.

Jeg synes, at forslaget her, som jeg sagde før, kan være nyttigt, men jeg ville i hvert fald være meget, meget betænkelig, hvis ikke alt kommer til at foregå i stor frivillighed. Og det dér med eventuelt at udsende det med sygesikringsbeviset, med ja og nej og ved ikke osv., som foreslået i det foreliggende forslag – det er muligt, at der er noget i det.

Men når det er sagt, tror jeg nok, at der vil være andre gode muligheder for at få nogen til